

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Y. K.**, st. přísl. UKR, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.12.2009 č.j. CPR-13362/ČJ-2009-9CPR-C231

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk, Skupiny povolování pobytu Děčín ze dne 21.8.2009, č.j. CPUL-03086/CI-2009-044064 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla zamítnuta jeho žádost ze dne 15.7.2009 o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. se panu K. Y., nar. X, st. přísl. UKR, číslo cestovního dokladu PO 123303, na území České republiky hlášenému bytem T. 88/151, D., žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje.

V odůvodnění odvolací správní orgán uvedl, že ze spisového materiálu a evidence cizinců vyplývá, že žalobci byl v České republice udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání s platností od 26.11.2008 do 29.11.2009. Dne 15.7.2009 byla

podána žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Dne 30.7.2009 byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení dle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Podle odvolacího orgánu žalobce do protokolu uvedl, že předmět podnikání si chtěl vybrat až v České republice. Po příjezdu do České republiky pomáhal na stavbě, dělal špinavé práce a nevěděl, že s vízem, které má, může podnikat. To, že má vízum za účelem podnikání, zjistil až v Praze v červnu, vízum na Ukrajině si zařizoval sám. Práci získával přes kamarády, zapláceno dostával od nadřízeného. Povolení od úřadu neměl a po příjezdu do České republiky nešel ani na živnostenský úřad pro živnostenský list. Do České republiky přijel, jak uvedl ve své žádosti, dne 10.12.2008, do obchodního rejstříku byl zapsán až 8.7.2009. Peníze na živobytí získával na stavbách, kde od příjezdu pracoval. Do doby sepsání protokolu podnikat nezačal. Práci na stavbách mu shání J. P., který mu za ni dává i peníze. Na území České republiky nemá žádné rodinné vazby a ani nemá žádný důvod, který by mu bránil v návratu domů na Ukrajinu.

Odvolací orgán dále uvedl, že dne 15.6.2009 vydala Městská část Praha 3 rozhodnutí, že žalobcem nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění a téhož dne zahájila řízení o tom, že ohlašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění, protože nesplnil povinnost do 90 dnů ode dne převzetí živnostenského oprávnění podat návrh na zápis do obchodního rejstříku. Dne 4.8.2009 vydal ICP Rumburk oznámení o výkonu nelegálního zaměstnání, které zaslal na Úřad práce Děčín. Dne 11.8.2009 byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení, v němž žalobce uvedl, že uzavřel v den, kdy s ním byl sepsán první protokol, smlouvu o dílo s panem P., který má firmu JUPOSTAV s.r.o. a založil si účet v bance. Od 1.8.2009 už dělá na sebe na stavbě. Prohlásil, že mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, námitek proti obsahu protokolu nemá a nežádá žádných doplnění. Dne 21.8.2009 vydal Inspektorát cizinecké policie Rumburk rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 15.7.2009 o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Dne 28.8.2009 podal žalobce odvolání.

Odvolací orgán dále odkázal na příslušná zákonná ustanovení a konstatoval, že důvod pro postup podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. je v souladu se zákonem, protože z protokolů sepsaných se žalobcem a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 je zřejmé, že žalobce byl zapsán do obchodního rejstříku až 8.7.2009 a od příjezdu na území České republiky, tj. od 10.12.2008 do 1.8.2009 nepodnikal. Z toho tedy podle odvolacího orgánu vyplývá, že žalobce v této době neplnil účel, pro který mu byl udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů, což je považováno za závažnou překážku pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Odvolacím orgánem tedy nebylo ze strany správního orgánu I. stupně shledáno porušení zákona č. 500/2004 Sb. ani zákona č. 326/1999 Sb. Změna výroku nestanovila žalobci jinou povinnost, ani neodňala práva, které by již předchozí rozhodnutí neuvádělo.

Žalobce v žalobě namítal, že nebylo přihlédnuto k tomu, že po náležité přípravě na výkon svého podnikání již tuto podnikatelskou činnost zahájil, a proto plní veškeré zákonné podmínky pro vyhovění jeho žádosti. Měl za to, že z jeho strany nedošlo k naplnění podmínek, které by odůvodňovaly postup Policie České republiky v podobě zamítnutí jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť poté, co se v České republice zorientoval v oblasti jeho podnikání, vyřídil si všechny potřebné náležitosti a dostatečně se na výkon svého podnikání připravil, zahájil svou podnikatelskou činnost, která u něj pokračuje i v současnosti.

Rovněž namítal, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z neúplných údajů, a proto došlo k nesprávné aplikaci zákonného ustanovení, na základě kterého byla jeho žádost

zamítnuta. Takový postup je pak dle názoru žalobce v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

Žalobce také namítal, že správní orgány nepostupovaly v jeho případě v souladu se zákony, když nesprávným způsobem aplikovaly ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., resp. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgány podle žalobce neuplatnily svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jim byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena, nešetřily žalobcova práva nabytá v dobré víře, jakož i jeho oprávněné zájmy, kdy do těchto práv nezasáhly za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu a také nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem žalobcova případu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a proto navrhl ji jako nedůvodnou zamítnout.

K ústnímu jednání dne 6.5.2014 se ani jeden z účastníků nedostavil. Žalovaný písemně svoji neúčast na tomto jednání omluvil a současně odkázal na svoje vyjádření k žalobě.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 30.7.2009 a ze dne 11.8.2009, rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk, skupiny povolování pobytu Děčín ze dne 21.8.2009 č.j. CPUL-03086-12/CI-2009-044064; odvolání žalobce ze dne 28.8.2009 včetně jeho odůvodnění ze dne 14.9.2009 a v neposlední řadě rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.12.2009 č.j. CPR-13362/ČJ-2009-9CPR-C231. Dále pak se ve správním spise nalézá výpis z obchodního rejstříku žalobce vyhotovený dne 9.7.2009, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 14.7.2009, osvědčení Finančního úřadu v Děčíně o registraci žalobce ze dne 16.7.2009, smlouva o dílo ze dne 1.8.2009, faktura č. 2009001 ze dne 31.8.2009, výdajový a příjmový doklad ze dne 31.8.2009.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 46 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb. pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.

Podle ust. § 21 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb. oprávnění zahraniční osoby podnikat na území České republiky vzniká ke dni zápisu této osoby, popřípadě organizační složky jejího podniku, v rozsahu předmětu podnikání zapsaném do obchodního rejstříku. Návrh na zápis podává zahraniční osoba.

Námítku týkající se nesprávné aplikace ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona neshledal soud opodstatněnou. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně (mj.) ust. § 56 tohoto zákona, vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb. je tedy nutno postupovat v případech, kdy je správním orgánem posuzována samotná žádost o udělení víza či žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tj. kdy je rozhodováno o tom, zda vízum či povolení k dlouhodobému pobytu bude cizinci na základě jeho žádosti uděleno, resp. vydáno. V souzené věci byla předmětem řízení žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. V rámci posouzení předmětné žádosti žalovaný shledal, že je naplněn důvod pro nevydání požadovaného povolení žalobci, konkrétně důvod uvedený v ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., spočívající ve zjištění závažné překážky pobytu žalobce na našem území, a proto oprávněně postupoval podle uvedeného ustanovení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení se skutkovými zjištěními popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci samé vyšel, dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, co bylo důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu. Tímto důvodem zcela nepochybně bylo zjištění správního orgánu, že žalobce od svého příjezdu na území České republiky, tj. od 10.12.2008, až do 1.8.2009 nepodnikal, a neplnil tak účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. V neplnění účelu předchozího pobytu žalobcem shledal žalovaný ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vízum nelze udělit mj. tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69 (dostupném na www.nssoud.cz) přisvědčil jmenovaný soud závěru, že ne naplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „*plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27.12.2011 č.j. 7 As 82/2011 – 81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „*aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“

Městský soud v Praze neshledává žádný důvod k tomu, aby se od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci byl v České republice udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání od 26.11.2008 do 29.11.2009. Dle tvrzení žalobce uvedeného v protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce do České republiky přijel 12.12.2008, ale zapsán do obchodního rejstříku byl až dne 8.7.2009. Peníze na živobytí získával ze staveb, na kterých pracoval po příjezdu. Do doby sepsání protokolu (30.7.2009) podnikat ještě nezačal. Na území České republiky nemá žádné rodinné vazby a ani nemá žádný důvod, který by mu bránil v návratu na Ukrajinu. Pojem podnikání je vymezen v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku - jedná se o soustavnou činnost prováděnou samostatně *podnikatelem* vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. S ohledem na skutečnost, že žalobce v převážné části svého předchozího pobytu nepodnikal, *nenaplnil účel pobytu*, pro který mu bylo uděleno vízum, což žalovaný právem kvalifikoval jako závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, která podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. brání vydání jím požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. V protokole ze dne 11.8.2009 žalobce uvedl, že od 1.8.2009 už dělá na sebe na stavbě.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, o jaká zjištění a úvahy se opírají závěry žalovaného o nemožnosti udělení dlouhodobého pobytu žalobci, resp. v čem žalovaný spatřuje závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, která podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. brání vydání jím požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný v souzené věci neposuzoval, zda žalobce na území České republiky podnikal v souladu se zákonem, ale vyšel z prokazatelného zjištění, že převážnou část z doby, na kterou mu bylo vízum k pobytu za účelem podnikání uděleno, žalobce na území České republiky *vůbec nepodnikal*.

Tyto závěry jsou zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nelze je považovat za diskriminační, ani za projev libovůle správního orgánu. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 1 až 4 zákona č. 500/2004 Sb. Žalobce pak v žalobě neoznačil žádné skutečnosti, na základě kterých spatřuje, že postup správního orgánu je v rozporu s jím uvedenými základními zásadami činnosti správních orgánů.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného neshledal v žalobcem předestřených žalobních bodech důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost či věcnou nesprávnost, ani neshledal natolik závažné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. s tím, že ve sporu úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec jeho běžných činností nevznikly a neúspěšný žalobce nemá podle výsledku řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová